

Arrest

nr. 272 864 van 18 mei 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 7 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2022.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 30 maart 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord in het transitcentrum te Steenokkerzeel door een medewerker van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 19 april 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 28 april 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn van Igbo-origine geboren in Enugu State. U verklaart steeds in Enugu State te hebben gewoond. U woonde er in het familiehuis. Momenteel verblijven uw broers beiden in Kameroen en zijn uw zussen allen getrouwd en gingen zij bij hun respectievelijke

echtgenoten wonen. Uw vader is overleden. U verklaart tot het tweede jaar secundair naar school te zijn gegaan, daarna werkte u als handelaar in bouwmaterialen. In juni 2008 verliet u Nigeria een eerste keer. U verklaart het land toen verlaten te hebben omdat u overvallen werd en u deze dieven zou hebben gedood. Om deze reden werd u gezocht door de politie en diende u het land te ontvluchten. U reisde illegaal naar Noorwegen en diende er een verzoek tot internationale bescherming in. U verklaart er nog geen beslissing te hebben ontvangen maar er wel steeds documenten te hebben verkregen die u om de zes maanden diende te verlengen. Na anderhalf jaar werden deze documenten niet langer verlengd en werd u in maart 2010 naar Nigeria gerepatriëerd. Nog in 2010 verliet u Nigeria opnieuw en reisde u naar Spanje. In Spanje verkreeg u verblijfsdocumenten op basis van uw huwelijk met een vrouw van Spaanse nationaliteit. U trouwde met haar in 2009 maar sinds 2013 zijn jullie niet meer op goede voet en wonen jullie niet meer samen. U zou niet officieel van haar gescheiden zijn. U heeft geen kinderen. U werkte in Spanje in een slachthuis en voerde eveneens hondenvoer uit naar Nigeria. U verklaart zo goed als jaarlijks enkele maanden naar Nigeria te zijn teruggekeerd om uw familie er te bezoeken. U verklaart in 2010 lid te zijn geworden van IPOB, volgens uw verklaring een beweging die opkomt voor de rechten van Biafra. U steunde hen financieel en nam verschillende keren deel aan optochten aan de Nigeriaanse ambassade in Spanje. U verklaart biseksueel te zijn en begon in 2015 een relatie met A. E., een Nigeriaan die eveneens in Madrid woont. Jullie zagen elkaar meerdere keren per week. In 2017 bent u tegelijkertijd een relatie aangegaan met E., een Nigeriaanse die in Amsterdam woont en die u ontmoette in Madrid. Gedurende uw voorlaatste bezoek aan Nigeria, in maart of april 2020, had u seksueel contact met een man. Deze man wou u echter achteraf afpersen omwille van dit contact. Hij vroeg u geld en omdat u weigerde dit te betalen stapte hij naar de politie en beschuldigde u van verkrachting. U verklaart dat de politie sindsdien naar u op zoek is. U keerde daarop terug naar Spanje maar ging in december 2021 nogmaals op bezoek in Nigeria. U verbleef er van december 2021 tot maart 2022. U verklaart tijdens dit laatste bezoek gevisieerd te zijn geweest omwille van uw betrokkenheid bij IPOB. Toen u met uw vriend C. onderweg naar huis was van een huwelijk had u het gevoel gevolgd te worden. Om die reden schakelde u agenten in die u tegen betaling naar huis zouden escorteren. Jullie werden echter alsnog aangevallen door ongekende gewapende mannen. Hierbij kwamen drie politieagenten om het leven. U kon naar uw hotel vluchten en vertrok kort daarna terug uit Nigeria. C. werd echter later ontvoerd onderweg naar een begrafenis. Er werd losgeld voor hem gevraagd maar hij werd alsnog op 04 april 2022 vermoord. Daarnaast verklaart u eveneens problemen te zullen kennen omdat u de politie informatie gaf over een moord. In september 2021 zou een dokter die een jongen die verwond werd door ongekende gewapende mannen vermoord zijn. U heeft hierop de politie gecontacteerd omdat u dacht hen bijkomende informatie te kunnen verschaffen. De politie zou niet vertrouwelijk met deze informatie zijn omgesprongen waardoor u ook om deze reden in het vizier kwam van de ongekende gewapende mannen. Bij uw terugkeer naar Europa op 20 maart 2022 werd u, toen u in België wou overstappen op een vlucht naar Spanje, tegenhouden door de immigratiediensten. U stond namelijk geseind dat u Spanje niet meer binnen mocht en dat uw verblijfskaart er sinds 2019 werd ingetrokken. U werd daarbij overgebracht naar het gesloten centrum van Caricole. Op 31 maart 2022 was een repatriëring voor u voorzien. Op 30 maart 2022 diende u er een verzoek tot internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u foto's en video's neer van de confrontatie van uw kennis met de ongekende gewapende mannen. U legt eveneens uw paspoort neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid – u heeft immers getracht het Rijk illegaal te betreden, leefde de wettelijke voorwaarden tot binnenkomst, die u geacht wordt te kennen, niet na, en beschikte derhalve niet over een geldig reismotief – rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart te vrezen voor vervolging omwille van uw seksuele oriëntatie en uw betrokkenheid bij IPOB waardoor u onder de aandacht kwam van ongekende gewapende mannen. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan deze beide stellingen.

Vooreerst dient gewezen op het feit dat uw regelmatige reizen naar Nigeria uw vrees voor vervolging reeds ondermijnt. U verklaart één keer in het jaar of om de twee jaar naar Nigeria te zijn teruggekeerd en dit telkens voor twee à drie maanden (notities persoonlijk onderhoud (verder CGVS) p.5). Deze veelvuldige terugkeren naar uw land van herkomst vormen reeds een negatieve indicatie voor uw algemene vrees ten opzichte van Nigeria. Het feit dat u er geregeld terugkeerde toont aan dat u een dergelijke terugkeer niet als bijzonder risicovol inschatte. Zowel uw seksuele geaardheid als uw betrokkenheid bij IPOB sinds 2010, wat aan de basis zou liggen van uw vermeende problemen in Nigeria, komen hierdoor reeds op de helling te staan. U verklaart nooit bij uw eerdere bezoeken aan Nigeria enige problemen te hebben gekend (CGVS p.22). Het feit dat u beslist verschillende keren naar Nigeria terug te keren, dit zonder er enige problemen te kennen, niet omwille van uw geaardheid noch omwille van uw betrokkenheid bij IPOB, is reeds opmerkelijk, ook al beweert u steeds te zijn ondergedoken.

U verklaart verder dat u de Nigeriaanse nationaliteit bezit en dat u vervolging vreest wegens uw seksuele oriëntatie. In het licht van de elementen in uw dossier is het CGVS er echter niet van overtuigd dat u biseksueel bent. Hoewel het Commissariaat-generaal constateert dat het niet evident is, de seksuele oriëntatie objectief te bewijzen, mag het CGVS van een verzoeker die beweert biseksueel te zijn, verwachten dat hij overtuigend is met betrekking tot zijn ervaringen en zijn parcours in verband met zijn seksuele oriëntatie. Anders gezegd, het Commissariaat-generaal mag van een persoon die een vrees of risico's wegens zijn seksuele oriëntatie aanhaalt, een omstandig en duidelijk relaas zonder grote incoherenties verwachten. U blijft hierbij echter in gebreke.

In de eerste plaats weet u geen consistente verklaringen af te leggen over de manier waarop u tot het besef kwam ook tot mannen aangetrokken te zijn, toch een essentieel aspect binnen uw geaardheid. Wanneer u wordt gevraagd te vertellen over hoe u ontdekte dat u aangetrokken was tot mannen antwoordt u in eerste instantie dat dit er altijd al geweest is (CGVS p.23). Wanneer u vervolgens expliciet wordt gevraagd of u zich herinnert wanneer de eerste keer was dat u opmerkte dat u zich aangetrokken voelde tot een man, noemt u echter een voorval in 2008 (CGVS p.23). Dat u enerzijds verklaart dat u zich hier altijd van bewust was maar anderzijds pas een eerste ervaring weet te delen in 2008, toen u reeds 29 jaar oud was, is reeds bevreemdend. Hoewel u verklaart dat u zich hier al van bewust was in Nigeria maar pas in Noorwegen dit voor het eerst kon uitdrukken (CGVS p.24), blijft het opmerkelijk dat wanneer u zeer concreet wordt gevraagd wanneer u dit voor het eerst bij uzelf vaststelde u enkel weet te verwijzen naar uw ervaring in Noorwegen in 2008. Nog frappanter hierbij is dat het bovendien op dat moment om een transgender ging, u was bijgevolg niet eens aangetrokken tot een man maar tot een persoon die er als een vrouw uitzag. In tegenstelling tot uw eerdere verklaringen verklaart u bovendien verder in het persoonlijk onderhoud dat u reeds in het secundair zich bewust was van deze gevoelens tegenover mannen. U verklaart toen kamergenoten gezien te hebben terwijl zij seksuele betrekkingen hadden en zin te hebben gehad zich bij hen aan te sluiten maar hier nog te jong voor zijn geweest (CGVS p.24). Dat u uw eerste ervaring met deze gevoelens niet onmiddellijk op een consistente weet weer te geven schaaft reeds de geloofwaardigheid van uw geaardheid. Wanneer u wordt gevraagd of u nog andere voorbeelden kan geven van na uw schooltijd waarbij u zich aangetrokken voelde tot een man ontwijkt u deze vraag en weet u enkel zeer algemeen te stellen dat het soms bij een man voelt als bij een vrouw (CGVS p.24). Het gegeven dat u niet consequent kan weergeven in welke omstandigheden deze gevoelens voor het eerst bij u naar boven kwamen en u hier zeer weinig concrete elementen toe kan aanhalen ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van deze gevoelens.

Daarnaast weet u geen enkele doorleefde verklaring af te leggen omtrent uw biseksualiteit. U blijkt geen enkel moment te hebben stilgestaan bij het besef dat u zich eveneens tot mannen aangetrokken voelde. Wanneer u wordt gevraagd wat uw reactie en gedachten waren toen u besepte dat de vrouw die u mee naar huis had genomen een transgender bleek te zijn, verklaart u hier niets bij gedacht te hebben en gewoon verder te hebben gedaan. Ook achteraf stelde u zich geen enkele vraag bij het feit dat u nu klaarblijkelijk met een man naar bed was gegaan (CGVS p.23). Indien dit uw eerste ervaring betrof met uw biseksuele geaardheid is het wel zeer opmerkelijk dat u hier kortweg niet over nagedacht zou hebben. Hoewel u aangeeft zich bewust te zijn van het feit dat biseksualiteit niet aanvaard wordt binnen de Nigeriaanse samenleving blijkt ook dit niet iets waar u ooit stil bij stond. U geeft aan dat het nooit moeilijk voor u is geweest om te beseffen dat u er eveneens van hield om met een man samen te zijn (CGVS p.25). Wanneer u wordt gevraagd hoe u omging met het feit dat de gevoelens die u had niet aanvaard werden in de Nigeriaanse samenleving antwoordt u enkel 'normaal, niets specifiek' en verwijst u louter naar de seksuele kant van deze gevoelens door te stellen dat u die drang kunt onderdrukken wanneer u in Nigeria bent (CGVS p.25). Hoewel geen diepgaande overpeinzingen van u worden verwacht toont u hiermee geen enkele affiniteit met het feit dat uw geaardheid, toch een essentieel onderdeel van uw identiteit, in de samenleving doorgaans niet wordt geaccepteerd. Ook wanneer u wordt gevraagd naar de reactie van uw omgeving op uw biseksualiteit blijft u hierbij zeer op de vlakte. U verklaart het uw familie verteld te hebben toen u beschuldigd werd van verkrachting (CGVS p.25). U verklaart hen kortweg verteld te hebben dat 'een jongen waar u plezier mee had gemaakt' u afperste. Wanneer u wordt gevraagd

of het feit dat u dit uw familie diende te vertellen iets was dat u zorgen baarde, geeft u aan zich hier geen zorgen over te hebben gemaakt (CGVS p.26). Gezien het heersende standpunt met betrekking tot homoseksualiteit in de Nigeriaanse samenleving is het weinig geloofwaardig dat u zich geen enkel moment vragen zou hebben gesteld bij de manier waarop uw familie uw verklaringen omtrent uw geaardheid zouden opnemen. Voorts is de reactie van uw familie zoals u die weergeeft weinig consistent te noemen. U verklaart dat uw familie u als een outcast beschouwde nadat u hen had ingelicht over uw bisexualiteit, waarmee u bedoelt dat u er niet langer bij hoorde (CGVS p.26). U weet echter niet duidelijk te stellen hoe dit uw relatie met uw familieleden veranderde, buiten het feit dat zij u zeiden niet biseksueel te zijn (CGVS p.26). Anderzijds verklaart u nog steeds dat uw band met uw ouders en uw broers en zussen goed is en dat u sinds uw vertrek vaak met hen in contact stond (CGVS p.14-15). Dus waar u verklaart als een outcast beschouwd te zijn geweest komt dit niet terug in uw verdere verklaringen omtrent uw band met uw familie. Ook wanneer u het heeft over wie u over uw geaardheid vertelde bent u weinig consequent. Enerzijds verklaart u niemand over uw geaardheid te hebben ingelicht. U verklaart dat de eerste keer dat u iemand vertelde dat u ook op mannen viel was wanneer u werd afgeperst en u dit uw familie vertelde, met name in 2020 (CGVS p.31). Anderzijds blijkt uit uw verklaringen evenzeer dat u uw vrouw reeds de tweede keer dat u haar ontmoette verteld heeft over uw bisexualiteit, zodoende reeds in 2009 (CGVS p.27) en dat u dit ook reeds aan E. vertelde, waarmee u een relatie heeft sinds 2017 (CGVS p.31). Dat u over een dergelijke ingrijpende boodschap geen consistente verklaringen weet af te leggen schaaft opnieuw de geloofwaardigheid dat u met uw biseksuele geaardheid diende om te gaan. Uit al deze vaststellingen komt dan ook naar voren dat u niet weet doorleefde en consistente verklaringen af te leggen met betrekking tot alle aspecten die uw seksuele geaardheid raken, wat deze geaardheid dan ook verder ondergraaft.

Het schaaft de geloofwaardigheid van uw geaardheid verder dat u de relaties die u met mannen aanging initieel niet vermeldt. Wanneer u wordt gevraagd of u op het moment van het persoonlijk onderhoud in een relatie bent verwijst u enkel naar E.. U verklaart daarenboven naast E. en uw voormalige echtgenote geen betekenisvolle relaties te hebben gehad (CGVS p.17). Echter, wanneer u wordt gevraagd naar uw relaties met mannen geeft u aan wel degelijk een relatie te hebben met een man (CGVS p.25). U verklaart sinds 2015 tot op het moment van het persoonlijk onderhoud een relatie te hebben met een man en elkaar zelfs tot vijf keer per week te zien (CGVS p.28-29). Dat u een dergelijke intensieve relatie niet zou vermelden wanneer u wordt gevraagd naar de relaties die u reeds aanging schaaft de geloofwaardigheid van deze relatie fundamenteel. Bovendien blijkt u bijzonder onwetend over de persoon waarmee u reeds al die tijd een relatie had. U weet niet sinds wanneer hij in Spanje verblijft of wat er voor zorgde dat hij naar Spanje verhuisde (CGVS p.28). Ook over zijn achtergrond heeft u zo goed als geen informatie. U weet enkel dat hij van Enugu State afkomstig is maar heeft geen verdere informatie over zijn familie. U verklaart niets te weten over zijn familie, u weet niet of zijn ouders nog in leven zijn en of hij nog broers of zussen heeft. U verklaart dit niet gevraagd te hebben. Zelfs of hij nog in contact is met zijn familie weet u niet met zekerheid te zeggen (CGVS p.29). U weet dat hij voordien een vriendje had maar weet niet wat aan de basis lag van de breuk tussen hen (CGVS p.29). Ook zijn geaardheid was blijkbaar nooit een gespreksonderwerp. U weet niet hoe hij bewust geraakte van zijn geaardheid en of dit ooit voor problemen zorgde (CGVS p.30-31). Dat u na een jarenlange relatie waarbij jullie elkaar meerdere keren per week ontmoeten zo weinig over hem te weten zou zijn gekomen, is weinig geloofwaardig.

Voorts is het uiterst schadelijk voor uw geloofwaardigheid dat u in uw positie nog steeds zou terugkeren naar Nigeria nadat er een klacht tegen u werd ingediend en zelfs zelf naar de politie zou stappen om hen informatie te verschaffen met betrekking tot een moord. U verklaart dat bij uw voorlaatste bezoek aan Nigeria, rond Pasen 2020, een klacht tegen u werd ingediend bij de politie (CGVS p.22). Niet alleen keerde u daarna nog een laatste keer terug naar Nigeria, bij dit bezoek zou u ook op eigen initiatief naar de politie zijn gestapt om hen informatie te geven die op had opgevangen met betrekking tot een moord. Dat u zelf naar de politie zou stappen terwijl u verklaart door hen gezocht te zijn en steeds ondergedoken te hebben geleefd bij uw bezoeken aan Nigeria tart alle verbeelding en ondermijnt zowel de geloofwaardigheid van de beschuldigingen omtrent uw seksuele oriëntatie als uw seksuele oriëntatie op zich. U verklaart hierbij bovendien dat veel mensen op de hoogte waren van uw geaardheid aangezien u een populair persoon bent in de buurt. U verklaart zelfs hier al eerder op te zijn aangesproken (CGVS p.26-27). In dergelijke omstandigheden is het dan ook des te opmerkelijk dat u zo geregeld zou terugkeren naar Nigeria en zich op deze manier blootstellen aan mogelijke vervolging.

Ter volledigheid wordt er eveneens op gewezen dat het verder uw geloofwaardigheid schaaft dat u uw bisexualiteit nooit eerder heeft ingeroepen om zich beschermd te weten. U verklaart gedurende uw verblijf in Spanje nooit een verzoek tot internationale bescherming te hebben ingediend (CGVS p.5). Gezien u reeds sinds 2013 niet langer effectief samen was met uw vrouw, dit terwijl uw huwelijk de basis vormde voor de verblijfsdocumenten die u had in Spanje, is het opmerkelijk dat u, om uw verblijf in Spanje te verzekeren, er nooit enig verzoek zou hebben ingediend. Bovendien verklaart u evenmin uw bisexualiteit vermeld te hebben gedurende uw verzoek tot internationale bescherming in Noorwegen

(CGVS p.33). Dat u bij de eerste gelegenheid die u had om alle redenen die u ervan weerhielden naar Nigeria terug te keren dit niet zou vermelden, ook al had u er toen nog geen concrete problemen door gekend, tast opnieuw de geloofwaardigheid van uw geaardheid aan.

Uit bovenstaande blijkt dan ook dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw biseksuele geaardheid en de vrees voor vervolging die hieruit zou voortvloeien.

Ook aan de overige door u aangehaalde problemen kan er geen geloof worden gehecht. U kadert deze problemen voornamelijk binnen uw activiteiten voor IPOB. Deze activiteiten zouden er voor gezorgd hebben dat u onder de aandacht kwam van onbekende gewapende mannen. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw betrokkenheid bij IPOB noch aan uw verklaringen geïnviseerd te zijn geweest.

Vooreerst legt u ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen af omtrent de manier waarop u zich bij IPOB zou hebben aangesloten. U verklaart in 2010 zich bij deze beweging te hebben aangesloten (CGVS p.8). U verklaart het enkel als IPOB te hebben gekend en geen andere organisaties te kennen die opkomen voor de belangen van Biafra (CGVS p.11). Echter, uit informatie beschikbaar bij het Commissariaat-generaal en toegevoegd aan het administratief dossier (Home Office – Country Policy and Information Note Nigeria: Biafran separatists – april 2020) blijkt dat IPOB pas werd opgericht in 2012. Wanneer u MASSOB wordt genoemd, de organisatie die voordien opkwam voor Biafra, blijkt u dit weliswaar te kennen maar geeft u niet aan hier zelf mee in contact te zijn gekomen (CGVS p.13). Bovendien bent u niet eenduidig over wat u er toe bracht IPOB te ondersteunen. Waar u in eerste instantie verklaart in 2010 reeds lid te zijn geworden (CGVS p.8), noemt u later de dood van uw zus in 2017 als de aanleiding om zich voor deze beweging in te zetten, om daarna aan te geven dat u reeds in 2013 of 2015 meedeed aan protesten georganiseerd door IPOB (CGSV p.10). Dergelijke verwarrende verklaringen ondermijnen dan ook uw betrokkenheid bij deze organisatie. Ook uw kennis over deze beweging is slechts beperkt, wat nog verder uw betrokkenheid bij IPOB ondermijnt. Zo weet u niet waar het letterwoord IPOB voor staat (CGVS p.10). Evenmin weet u dat Biafra voor een korte periode als een onafhankelijke staat werd uitgeroepen. Zelfs het jaar wanneer de oorlog woedde in Biafra weet u niet concreet te stellen (CGVS p.11).

Verder zijn de door u aangehaalde activiteiten voor IPOB allerm minst van die aard dat u hierbij onder de aandacht dreigt te komen van de Nigeriaanse autoriteiten of enige andere actoren. U bent vooreerst pas in het buitenland lid geworden van deze organisatie en verklaart er geen activiteiten op na te hebben gehouden in Nigeria, ook niet wanneer u er op bezoek ging. Evenmin had u rechtstreeks contact met enige leden van IPOB binnen Nigeria (CGVS p.9). Het enige wat u voor IPOB zou hebben gedaan is van tijd tot tijd geld bijdragen (CGVS p.9). U verklaart daarnaast niet actief te zijn op sociale media rond Biafra (CGVS p.35). U bent voorts niet volledig consequent met betrekking tot uw activiteiten. Waar u initieel verklaart niets anders gedaan te hebben dan geld bij te dragen (CGVS p.9) blijkt uit uw latere verklaringen dat u eveneens enige keren protesteerde aan de Nigeriaanse ambassade (CGVS p.10). Dergelijke activiteiten zijn niet van een dergelijke aard en zichtbaarheid dat dit zonder meer er voor kan zorgen dat u om deze reden zou geïnviseerd worden bij een terugkeer naar Nigeria.

Uit het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan uw betrokkenheid bij IPOB volgt dan ook dat de problemen die u aanhaalt omdat u bij IPOB betrokken zou zijn geweest ongeloofwaardig worden bevonden.

Voorts blijft u uiterst vaag met betrekking tot deze problemen en over hoe en door wie u geïnviseerd zou worden. U weet geen enkele informatie bij te brengen over degene die u zouden viseren. U heeft het steeds over de ongekende gewapende mannen, zonder hier ook maar enige meer concrete informatie over te kunnen verschaffen. U verklaart geen enkel idee te hebben over wie het juist gaat en dit ook niet te kunnen weten aangezien zij steeds hun gezicht bedekken (CGVS p.20-21). Ook wanneer u wordt gevraagd wat er voor zorgt dat u persoonlijk geïnviseerd zou zijn weet u dit niet hard te maken. U weet enkel aan te geven dat u het gevoel had dat u werd gevolgd zonder hier enig meer concreet voorbeeld of incident over te kunnen aanwijzen (CGVS p.21). Wanneer u wordt gevraagd hoe men op de hoogte kan zijn van uw betrokkenheid bij IPOB weet u deze vraag niet te beantwoorden. U verwijst naar het feit dat geweten is dat leden van IPOB de lokale burgerwachten van Biafra zouden steunen. U verklaart daarbij dat zij 100% zeker zijn dat u lid bent van IPOB, louter door het feit dat u in het buitenland was (CGVS p.34). Op geen enkele manier weet u daarbij concreet weer te geven hoe geweten zou zijn dat u effectief bij hen betrokken zou zijn. U kan louter verwijzen naar de algemene situatie van IPOB-leden zonder dit op u persoonlijk te kunnen betrekken. Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen concreet dat u persoonlijk zou geïnviseerd worden. U verklaart te zijn gevlucht toen agenten die u tegen betaling naar huis begeleidden werden gedood. Uit deze verklaringen blijkt echter niet dat u persoonlijk werd geïnviseerd maar blijkt het eerder om een aanval te gaan op de agenten die u begeleidden zonder dat u weet aan te duiden wat er voor zorgt dat u vermoedt dat u degene was die op dat moment het doelwit van de aanval zou zijn. Ook wanneer het gaat over de problemen die u vreest omdat u naar de politie stapte blijft dit uiterst vaag

en haalt u geen persoonlijke ervaringen aan. Zoals hierboven reeds gesteld is het daarbij weinig realistisch dat u zelf naar de politie zou zijn gestapt terwijl een beschuldiging van verkrachting tegen u lopende was. Tot slot kan ook de reden waarvoor u verklaart initieel, in 2008, Nigeria te hebben verlaten niet beschouwd worden als een gegeven dat een vrees voor vervolging bij terugkeer zou kunnen inhouden. Vooreerst dateren deze feiten van 2008, derhalve reeds 14 jaar geleden en dient in deze opnieuw gewezen op het feit dat u regelmatig naar Nigeria terugkeerde zonder dat u bij deze eerdere bezoeken enige problemen naar voren brengt. Evenmin brengt u deze problemen ter sprake wanneer u wordt gevraagd naar uw vrees bij een terugkeer naar Nigeria. Zowel voor het Commissariaat-generaal (CGVS p.20 en p.22) als voor de Dienst Vreemdelingenzaken (vragenlijst CGVS vraag 5) haalt u deze eerdere problemen nergens aan wanneer u wordt gevraagd wat u vreest indien u naar uw land van herkomst zou terugkeren. Dit houdt op zich al voldoende indicaties in voor het feit dat deze feiten, nog los van hun geloofwaardigheid, niet langer actueel te noemen vallen. Bovendien dient er ook hier gewezen op het feit dat u verklaart in Nigeria zelf naar de politie te zijn gestapt, wat indien u gezocht wordt door de politie ook om deze reden uiterst opmerkelijk te noemen valt en bijgevolg deze vrees reeds volledig ondermijnt. Wat er ook van zij, uit uw verklaringen blijkt eveneens niet dat deze problemen enig verband houden met de gronden voor een beschermingsstatus vastgelegd binnen de Conventie van Genève, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de door u aangehaalde problemen louter gemeenrechtelijk van aard zijn. U heeft het louter over dieven die u zou gedood hebben terwijl zij een overval op u pleegden. U haalt daarbij geen redenen aan die er op wijzen dat dit probleem enige grond zou vinden binnen de Conventie van Genève. Zodoende kan evenmin omwille van de problemen waardoor u initieel Nigeria verklaart te hebben verlaten enige beschermingsstatus worden toegekend.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Nergens op de neergelegde foto's of video's bent u persoonlijk te zien. Zoals hierboven geargumenteed wist u uw eigen betrokkenheid bij deze feiten niet aan te tonen. Zodoende zijn algemene artikelen en video's niet in staat bovenstaande appreciatie te wijzigen en vormen zij geen enkele aanwijzing voor uw persoonlijke vrees voor vervolging. Ook uw paspoort is niet in staat deze beoordeling te wijzigen. Deze toont enkel uw identiteit aan, een gegeven dat in deze niet wordt betwist, maar kan op geen enkele manier een aanwijzing inhouden voor uw vrees voor vervolging in Nigeria.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Er kan opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt (zie 'COI Focus Nigeria. Situation sécuritaire dans le nord-est' van 20 november 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_nigeria_situation_securitaire_au_nord-est_20201120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), duidelijk blijkt dat Boko Haram sinds 2018 terrein heeft verloren in Nigeria. Voorts blijkt uit dezelfde informatie dat de actieradius van Boko Haram in Nigeria geografisch beperkt is en de groep actueel hoofdzakelijk actief is in het uiterste noordoosten van Nigeria, waar de veiligheidssituatie instabiel blijft vanwege de strijd tussen Boko Haram en de veiligheidstroepen. Dit vooral in de staat Borno, waar de bevolking nog steeds wordt getroffen door raids, ontvoeringen en aanvallen gepleegd door Boko Haram, maar evengoed door wandaden gepleegd door de veiligheidstroepen en milities. Ook de noordoostelijke staten Adamawa en Yobe worden door dergelijke gewelddaden getroffen, maar dit in veel mindere mate. De rest van Nigeria blijft over het algemeen echter gevrijwaard van vergelijkbare terreurdaden van Boko Haram. Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Nigeria, dient in casu de veiligheidssituatie in de staat Enugu te worden beoordeeld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de staat Enugu actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de staat Enugu aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld

in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.2.4.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Nigeria vervolging wegens zijn biseksualiteit en zijn lidmaatschap bij IPOB waardoor hij werd geviséerd door ongekende gewapende mannen.

Na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers vluchtrelaas en de daaraan gekoppelde vervolgingsproblemen.

2.2.4.2. Vooreerst moet de Raad samen met de commissaris-generaal vaststellen dat verzoekers regelmatige reizen naar Nigeria zijn vervolgingsvrees reeds ernstig ondermijnen. Verzoeker betwist noch

weerlegt de vaststelling één keer in het jaar of om de twee jaar naar Nigeria te zijn teruggekeerd en dit telkens voor twee à drie maanden (persoonlijk onderhoud, p. 5). Dit veelvuldig terugkeren naar het land van herkomst vormt dan ook volgens de Raad reeds een negatieve indicatie voor verzoekers algemene vrees ten opzichte van Nigeria. De commissaris-generaal merkt terecht op dat het feit dat verzoeker er geregeld terugkeerde aan toont dat hij een dergelijke terugkeer niet als bijzonder risicovol inschatte waardoor voorts zowel zijn seksuele geaardheid als zijn betrokkenheid bij IPOB sinds 2010, wat aan de basis zou liggen van zijn vermeende problemen in Nigeria, hierdoor reeds op de helling komen te staan. Het feit dat verzoeker besliste verschillende keren naar Nigeria terug te keren, dit ondanks de voorgehouden problemen en zijn seksuele geaardheid en betrokkenheid bij IPOB, is een gedraging die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Verzoekers toelichting dat hij bij terugkeer evenwel ondergedoken leefde kan geenszins overtuigen nu uit zijn verklaringen evenwel blijkt dat hij onder meer naar een huisfeestje ging in 2021 alsook naar een trouw bij zijn laatste bezoek in Nigeria en de politie contacteerde om bijkomende informatie te verschaffen over een moord op een dokter (persoonlijk onderhoud, p. 18, 22, 20).

De Raad moet hier volledigheidshalve aan toevoegen dat verzoeker geen eenduidige verklaringen kan afleggen omtrent de meegemaakte incidenten bij zijn bezoeken aan Nigeria. Zo gaf hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud aan tot zijn laatste bezoek in 2021 geen problemen te hebben gekend en wees hij erop toen opgemerkt te hebben achtervolgd te worden alsook persoonlijk aangevallen te zijn geweest (persoonlijk onderhoud, p. 20-21). Verzoeker stelde hierbij tot dan geen problemen te hebben gehad bij terugkeer. Ook in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker met uitzondering van de laatste reis, aldus van december 2021 tot maart 2022, geen noemenswaardige problemen heeft gekend tijdens zijn bezoeken aan Nigeria (verzoekschrift, p. 7). Verzoeker gaf evenwel in zijn persoonlijk onderhoud tevens aan een incident te hebben meegemaakt in 2020 waarbij hij na seksueel contact met een man werd beschuldigd van verkrachting waardoor de politie sindsdien op zoek zou zijn naar hem (persoonlijk onderhoud, p. 22-23).

De Raad dient hier overigens op te merken dat verzoeker naliel deze aanklacht van verkrachting en de vervolging door de politie bij de DVZ aan te halen hoewel hij andere minder essentiële elementen heeft aangehaald zoals zijn echtscheidingsproblemen in Spanje (vragenlijst van 4 april 2022, vraag 5). Er dient hierbij op gewezen te worden dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek aanbrengt, zeker wat betreft de elementen die zijn terugkeer naar het land van herkomst verhinderen. Hij dient dit zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Wat betreft verzoekers seksuele geaardheid kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in diens oordeel dat verzoeker er niet in slaagt zijn biseksuele geaardheid aannemelijk te maken.

In tegenstelling tot de uitgebreide theoretische uiteenzetting in het verzoekschrift aangaande de verschillende dimensies en categorieën van biseksualiteit, moet de Raad opmerken dat een aangevoerde biseksuele geaardheid slechts aannemelijk kan worden geacht wanneer de verzoeker om internationale bescherming blijkt geeft van een diepgaande emotionele, affectieve en seksuele aantrekking tot onder meer personen van hetzelfde geslacht (UNHCR, Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, Genève, 2012, nr. 8).

Van een asielzoeker die zichzelf identificeert als biseksueel en omwille van deze seksuele geaardheid beweert een vrees te hebben of een risico te lopen in zijn land van oorsprong kan worden verwacht dat hij dit overtuigend aan toont, quod non in casu.

De commissaris-generaal stipt terecht aan dat hoewel het niet evident is de seksuele oriëntatie objectief te bewijzen, er van een verzoeker die beweert biseksueel te zijn, mag verwacht worden dat hij overtuigend is met betrekking tot zijn ervaringen en zijn parcours in verband met zijn seksuele oriëntatie. Er mag volgens het CGVS en ook de Raad, van een persoon die een vrees of risico's wegens zijn seksuele oriëntatie aanhaalt, een omstandig en duidelijk relaas worden verwacht zonder grote incoherenties. Verzoeker blijft hierbij echter in gebreke daar hij:

i) geen consistente verklaringen kan afleggen over de manier waarop hij tot het besef kwam ook tot mannen aangetrokken te zijn;

- ii) geen enkele doorleefde verklaring weet af te leggen omtrent zijn biseksualiteit alsook geen doorleefde en consistente verklaringen aflegt met betrekking tot alle aspecten die zijn seksuele geaardheid raken;
- iii) zijn relatie met mannen initieel niet heeft vernoemd;
- iv) ondanks zijn voorgehouden biseksualiteit en nadat er een klacht werd ingediend wegens verkrachting nog steeds terugkeert naar Nigeria;
- v) zijn biseksualiteit nooit eerder heeft ingeroepen noch in Spanje of Noorwegen.

Wat betreft het gebrek aan consistente verklaringen over de manier waarop verzoeker tot het besef kwam ook tot mannen aangetrokken te zijn, hetgeen toch een essentieel aspect is binnen zijn geaardheid, kan op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing worden gewezen:

“Wanneer u wordt gevraagd te vertellen over hoe u ontdekte dat u aangetrokken was tot mannen antwoordt u in eerste instantie dat dit er altijd al geweest is (CGVS p.23). Wanneer u vervolgens expliciet wordt gevraagd of u zich herinnert wanneer de eerste keer was dat u opmerkte dat u zich aangetrokken voelde tot een man, noemt u echter een voorval in 2008 (CGVS p.23). Dat u enerzijds verklaart dat u zich hier altijd van bewust was maar anderzijds pas een eerste ervaring weet te delen in 2008, toen u reeds 29 jaar oud was, is reeds bevreemdend. Hoewel u verklaart dat u zich hier al van bewust was in Nigeria maar pas in Noorwegen dit voor het eerst kon uitdrukken (CGVS p.24), blijft het opmerkelijk dat wanneer u zeer concreet wordt gevraagd wanneer u dit voor het eerst bij uzelf vaststelde u enkel weet te verwijzen naar uw ervaring in Noorwegen in 2008. Nog frappanter hierbij is dat het bovendien op dat moment om een transgender ging, u was bijgevolg niet eens aangetrokken tot een man maar tot een persoon die er als een vrouw uitzag. In tegenstelling tot uw eerdere verklaringen verklaart u bovendien verder in het persoonlijk onderhoud dat u reeds in het secundair zich bewust was van deze gevoelens tegenover mannen. U verklaart toen kamergenoten gezien te hebben terwijl zij seksuele betrekkingen hadden en zin te hebben gehad zich bij hen aan te sluiten maar hier nog te jong voor zijn geweest (CGVS p.24). Dat u uw eerste ervaring met deze gevoelens niet onmiddellijk op een consistente weet weer te geven schaaft reeds de geloofwaardigheid van uw geaardheid. Wanneer u wordt gevraagd of u nog andere voorbeelden kan geven van na uw schooltijd waarbij u zich aangetrokken voelde tot een man ontwijkt u deze vraag en weet u enkel zeer algemeen te stellen dat het soms bij een man voelt als bij een vrouw (CGVS p.24). Het gegeven dat u niet consequent kan weergeven in welke omstandigheden deze gevoelens voor het eerst bij u naar boven kwamen en u hier zeer weinig concrete elementen toe kan aanhalen ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van deze gevoelens.”

Door in het verzoekschrift te volharden in zijn verklaringen en daarnaast toe te lichten dat hij zijn gevoelens naar de achtergrond probeerde weg te duwen om zich te confirmeren aan de Nigeriaanse samenleving brengt verzoeker geen dienstige argumenten bij ter weerlegging van de vaststelling dat hij thans op het CGVS zijn eerste ervaring met deze gevoelens niet onmiddellijk op een consistente manier wist weer te geven, hij niet consequent kan weergeven in welke omstandigheden deze gevoelens voor het eerst bij hem naar boven kwamen en hij hiertoe zeer weinig concrete elementen kan aanhalen.

Daarnaast kunnen met betrekking tot het gebrek aan doorleefde verklaringen omtrent verzoekers biseksualiteit volgende motieven overgenomen worden:

“U blijkt geen enkel moment te hebben stilgestaan bij het besef dat u zich eveneens tot mannen aangetrokken voelde. Wanneer u wordt gevraagd wat uw reactie en gedachten waren toen u besepte dat de vrouw die u mee naar huis had genomen een transgender bleek te zijn, verklaart u hier niets bij gedacht te hebben en gewoon verder te hebben gedaan. Ook achteraf stelde u zich geen enkele vraag bij het feit dat u nu klaarblijkelijk met een man naar bed was gegaan (CGVS p.23). Indien dit uw eerste ervaring betrof met uw biseksuele geaardheid is het wel zeer opmerkelijk dat u hier kortweg niet over nagedacht zou hebben. Hoewel u aangeeft zich bewust te zijn van het feit dat biseksualiteit niet aanvaard wordt binnen de Nigeriaanse samenleving blijkt ook dit niet iets waar u ooit stil bij stond. U geeft aan dat het nooit moeilijk voor u is geweest om te beseffen dat u er eveneens van hield om met een man samen te zijn (CGVS p.25). Wanneer u wordt gevraagd hoe u omging met het feit dat de gevoelens die u had niet aanvaard werden in de Nigeriaanse samenleving antwoordt u enkel ‘normaal, niets specifiek’ en verwijst u louter naar de seksuele kant van deze gevoelens door te stellen dat u die drang kunt onderdrukken wanneer u in Nigeria bent (CGVS p.25). Hoewel geen diepgaande overpeinzingen van u worden verwacht toont u hiermee geen enkele affiniteit met het feit dat uw geaardheid, toch een essentieel onderdeel van uw identiteit, in de samenleving doorgaans niet wordt geaccepteerd. Ook wanneer u wordt gevraagd naar de reactie van uw omgeving op uw biseksualiteit blijft u hierbij zeer op de vlakte. U verklaart het uw familie verteld te hebben toen u beschuldigd werd van verkrachting (CGVS p.25). U verklaart hen kortweg verteld te hebben dat ‘een jongen waar u plezier mee had gemaakt’ u afperste. Wanneer u wordt gevraagd of het feit dat u dit uw familie diende te vertellen iets was dat u zorgen baarde, geeft u aan zich hier geen zorgen over te hebben gemaakt (CGVS p.26). Gezien het heersende standpunt met betrekking tot homoseksualiteit in de Nigeriaanse samenleving is het weinig geloofwaardig dat u zich geen enkel

moment vragen zou hebben gesteld bij de manier waarop uw familie uw verklaringen omtrent uw geaardheid zouden opnemen. Voorts is de reactie van uw familie zoals u die weergeeft weinig consistent te noemen. U verklaart dat uw familie u als een outcast beschouwde nadat u hen had ingelicht over uw bisexualiteit, waarmee u bedoelt dat u er niet langer bij hoorde (CGVS p.26). U weet echter niet duidelijk te stellen hoe dit uw relatie met uw familieleden veranderde, buiten het feit dat zij u zeiden niet biseksueel te zijn (CGVS p.26). Anderzijds verklaart u nog steeds dat uw band met uw ouders en uw broers en zussen goed is en dat u sinds uw vertrek vaak met hen in contact stond (CGVS p.14-15). Dus waar u verklaart als een outcast beschouwd te zijn geweest komt dit niet terug in uw verdere verklaringen omtrent uw band met uw familie. Ook wanneer u het heeft over wie u over uw geaardheid vertelde bent u weinig consequent. Enerzijds verklaart u niemand over uw geaardheid te hebben ingelicht. U verklaart dat de eerste keer dat u iemand vertelde dat u ook op mannen viel was wanneer u werd afgeperst en u dit uw familie vertelde, met name in 2020 (CGVS p.31). Anderzijds blijkt uit uw verklaringen evenzeer dat u uw vrouw reeds de tweede keer dat u haar ontmoette verteld heeft over uw bisexualiteit, zodoende reeds in 2009 (CGVS p.27) en dat u dit ook reeds aan E. vertelde, waarmee u een relatie heeft sinds 2017 (CGVS p.31). Dat u over een dergelijke ingrijpende boodschap geen consistente verklaringen weet af te leggen schaaft opnieuw de geloofwaardigheid dat u met uw biseksuele geaardheid diende om te gaan. Uit al deze vaststellingen komt dan ook naar voren dat u niet weet doorleefde en consistente verklaringen af te leggen met betrekking tot alle aspecten die uw seksuele geaardheid raken, wat deze geaardheid dan ook verder ondergraaft.”

Verzoeker kan met zijn beknopte toelichting dat hij zijn echtgenote evenwel snel op de hoogte bracht van zijn bisexualiteit en de loutere bevestiging dat hij zijn familie hiervan in 2020 op de hoogte bracht, geenszins afbreuk doen aan bovenstaande concrete overwegingen.

Waar verzoeker het gebrek aan doorleefdheid wijt aan het gegeven dat hij afkomstig is uit een land waarin iedere uiting van dergelijke gevoelens streng wordt afgekeurd en afgestraft en benadrukt dat hij bovendien geen emotionele betrokkenheid voelde bij de meeste van zijn seksuele contacten, kan hij niet overtuigen. Verzoeker verliet Nigeria immers reeds in 2008 en kon in Noorwegen vrij zijn seksualiteit beleven alsook later in Spanje waar hij in 2015 een relatie aanging met een man waarmee hij nog steeds een relatie zou hebben. Zodoende kunnen van verzoeker wel degelijk, buiten de Nigeriaanse context om, specifieke en doorleefde verklaringen verwacht worden omtrent zijn biseksuele ervaringen en geaardheid. Bovendien hebben bovenstaande motieven niet zozeer betrekking op doorleefde verklaringen omtrent zijn biseksuele relaties en ervaringen doch meer concreet betrekking op het gebrek aan doorleefde verklaringen aangaande zijn eigen reactie op zijn biseksuele gevoelens alsook de reactie van zijn omgeving en familie gelet op de Nigeriaanse context waarin dit niet wordt geaccepteerd.

Verzoeker betwist noch weerlegt verder volgende bevindingen:

“Het schaaft de geloofwaardigheid van uw geaardheid verder dat u de relaties die u met mannen aanging initieel niet vernoemt. Wanneer u wordt gevraagd of u op het moment van het persoonlijk onderhoud in een relatie bent verwijst u enkel naar E.. U verklaart daarenboven naast E. en uw voormalige echtgenote geen betekenisvolle relaties te hebben gehad (CGVS p.17). Echter, wanneer u wordt gevraagd naar uw relaties met mannen geeft u aan wel degelijk een relatie te hebben met een man (CGVS p.25). U verklaart sinds 2015 tot op het moment van het persoonlijk onderhoud een relatie te hebben met een man en elkaar zelfs tot vijf keer per week te zien (CGVS p.28-29). Dat u een dergelijke intensieve relatie niet zou vermelden wanneer u wordt gevraagd naar de relaties die u reeds aanging schaaft de geloofwaardigheid van deze relatie fundamenteel. Bovendien blijkt u bijzonder onwetend over de persoon waarmee u reeds al die tijd een relatie had. U weet niet sinds wanneer hij in Spanje verblijft of wat er voor zorgde dat hij naar Spanje verhuisde (CGVS p.28). Ook over zijn achtergrond heeft u zo goed als geen informatie. U weet enkel dat hij van Enugu State afkomstig is maar heeft geen verdere informatie over zijn familie. U verklaart niets te weten over zijn familie, u weet niet of zijn ouders nog in leven zijn en of hij nog broers of zussen heeft. U verklaart dit niet gevraagd te hebben. Zelfs of hij nog in contact is met zijn familie weet u niet met zekerheid te zeggen (CGVS p.29). U weet dat hij voordien een vriendje had maar weet niet wat aan de basis lag van de breuk tussen hen (CGVS p.29). Ook zijn geaardheid was blijkbaar nooit een gespreksonderwerp. U weet niet hoe hij bewust geraakte van zijn geaardheid en of dit ooit voor problemen zorgde (CGVS p.30-31). Dat u na een jarenlange relatie waarbij jullie elkaar meerdere keren per week ontmoeten zo weinig over hem te weten zou zijn gekomen, is weinig geloofwaardig.”

Waar verzoeker zijn onwetendheid over zijn mannelijke partner tracht te verklaren door te stellen dat zijn biseksuele relaties op een verdoken wijze dienden plaats te vinden en door erop te wijzen dat deze slechts sporadisch en kortstondig waren, kan hij niet gevolgd worden. In de bestreden beslissing wordt verzoeker immers specifiek zijn onwetendheid over zijn huidige mannelijke partner in Spanje verweten. Verzoeker verklaarde hierover zelf uitdrukkelijk een jarenlange relatie te hebben met een man in Spanje die hij meermaals per week ziet sinds 2015 en die hij bestempelt als een “goede” en “gewone” “relatie”

(persoonlijk onderhoud, p. 25, 28-29) zodat in deze omstandigheden zijn onwetendheid niet verschoond kan worden.

De Raad wijst verder op deze correcte overwegingen:

“Voorts is het uiterst schadelijk voor uw geloofwaardigheid dat u in uw positie nog steeds zou terugkeren naar Nigeria nadat er een klacht tegen u werd ingediend en zelfs zelf naar de politie zou stappen om hen informatie te verschaffen met betrekking tot een moord. U verklaart dat bij uw voorlaatste bezoek aan Nigeria, rond Pasen 2020, een klacht tegen u werd ingediend bij de politie (CGVS p.22). Niet alleen keerde u daarna nog een laatste keer terug naar Nigeria, bij dit bezoek zou u ook op eigen initiatief naar de politie zijn gestapt om hen informatie te geven die op had opgevangen met betrekking tot een moord. Dat u zelf naar de politie zou stappen terwijl u verklaart door hen gezocht te zijn en steeds ondergedoken te hebben geleefd bij uw bezoeken aan Nigeria tart alle verbeelding en ondermijnt zowel de geloofwaardigheid van de beschuldigingen omtrent uw seksuele oriëntatie als uw seksuele oriëntatie op zich. U verklaart hierbij bovendien dat veel mensen op de hoogte waren van uw geaardheid aangezien u een populair persoon bent in de buurt. U verklaart zelfs hier al eerder op te zijn aangesproken (CGVS p.26-27). In dergelijke omstandigheden is het dan ook des te opmerkelijk dat u zo geregeld zou terugkeren naar Nigeria en zich op deze manier blootstellen aan mogelijke vervolging.”

Bij gebrek aan enig dienstig verweer neemt de Raad voorgaande motivering integraal over en maakt deze tot de zijne.

Ten slotte dient aangaande verzoekers voorgehouden seksuele oriëntatie ook de Raad aan te stippen dat het gegeven dat verzoeker zijn bisexualiteit nooit eerder heeft ingeroepen om zich beschermd te weten zijn geloofwaardigheid verder schaadt. Er wordt in de bestreden beslissing terecht aangegeven dat verzoeker gedurende zijn verblijf in Spanje nooit een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend (persoonlijk onderhoud, p. 5). De commissaris-generaal kan gevolgd worden waar hij opmerkt dat gezien verzoeker reeds sinds 2013 niet langer effectief samen was met zijn vrouw, dit terwijl zijn huwelijk de basis vormde voor de verblijfsdocumenten die hij had in Spanje, het opmerkelijk is dat verzoeker, om zijn verblijf in Spanje te verzekeren, er nooit enig verzoek zou hebben ingediend. Bovendien verklaarde verzoeker zijn bisexualiteit evenmin vermeld te hebben in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in Noorwegen (persoonlijk onderhoud, p. 33). Dat verzoeker bij de eerste gelegenheid die hij had om alle redenen die hem ervan weerhielden naar Nigeria terug te keren zijn bisexualiteit niet zou vermelden, ook al had hij er toen nog geen concrete problemen door gekend, tast ook volgens de Raad opnieuw de geloofwaardigheid van zijn geaardheid aan.

Verzoeker tracht deze omissie te verklaren door aan te voeren dat hij eigenlijk zo min mogelijk over zijn gevoelens praat en dat hij ervan uitging over een verblijfsrecht te beschikken in Spanje en pas in België begreep dat zijn verblijfsrecht bleek ingetrokken te zijn. Hiermee kan verzoeker echter geenszins verschonen dat hij in Noorwegen, toen hij nog niet over enig verblijfsrecht beschikte en de redenen uiteen diende te zetten die een terugkeer naar Nigeria verhinderen, naliet zijn bisexualiteit aan te kaarten. Overigens kan verzoeker niet dienstig voorhouden als zou hij pas in België te weten zijn gekomen dat zijn verblijfsrecht in Spanje werd ingetrokken nu uit zijn verklaringen evenwel naar voren komt dat de reden dat hij terug wou keren naar Spanje was om te weten waarom zijn “papieren” geannuleerd zijn (persoonlijk onderhoud, p. 4).

De Raad stelt verder vast dat ook geen geloof kan gehecht worden aan de aangehaalde problemen wegens verzoekers (politieke) betrokkenheid bij IPOB die ertoe zou geleid hebben dat hij onder de aandacht kwam van onbekende gewapende mannen.

Zo wordt in de bestreden beslissing met reden als volgt overwogen:

“Vooreerst legt u ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen af omtrent de manier waarop u zich bij IPOB zou hebben aangesloten. U verklaart in 2010 zich bij deze beweging te hebben aangesloten (CGVS p.8). U verklaart het enkel als IPOB te hebben gekend en geen andere organisaties te kennen die opkomen voor de belangen van Biafra (CGVS p.11). Echter, uit informatie beschikbaar bij het Commissariaat-generaal en toegevoegd aan het administratief dossier (Home Office – Country Policy and Information Note Nigeria: Biafran separatists – april 2020) blijkt dat IPOB pas werd opgericht in 2012. Wanneer u MASSOB wordt genoemd, de organisatie die voordien opkwam voor Biafra, blijkt u dit weliswaar te kennen maar geeft u niet aan hier zelf mee in contact te zijn gekomen (CGVS p.13). Bovendien bent u niet eenduidig over wat u er toe bracht IPOB te ondersteunen. Waar u in eerste instantie verklaart in 2010 reeds lid te zijn geworden (CGVS p.8), noemt u later de dood van uw zus in 2017 als de aanleiding om zich voor deze beweging in te zetten, om daarna aan te geven dat u reeds in 2013 of 2015 meedeed aan protesten georganiseerd door IPOB (CGSV p.10). Dergelijke verwarrende verklaringen ondermijnen dan ook uw betrokkenheid bij deze organisatie. Ook uw kennis over deze beweging is slechts

beperkt, wat nog verder uw betrokkenheid bij IPOB ondermijnt. Zo weet u niet waar het letterwoord IPOB voor staat (CGVS p.10). Evenmin weet u dat Biafra voor een korte periode als een onafhankelijke staat werd uitgeroepen. Zelfs het jaar wanneer de oorlog woedde in Biafra weet u niet concreet te stellen (CGVS p.11)."

Er worden in het verzoekschrift geen elementen aangereikt die deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, kunnen ombuigen.

Ook wordt in het verzoekschrift geen dienstig verweer gevoerd tegen volgende vaststellingen:

"Verder zijn de door u aangehaalde activiteiten voor IPOB allerminst van die aard dat u hierbij onder de aandacht dreigt te komen van de Nigeriaanse autoriteiten of enige andere actoren. U bent vooreerst pas in het buitenland lid geworden van deze organisatie en verklaart er geen activiteiten op na te hebben gehouden in Nigeria, ook niet wanneer u er op bezoek ging. Evenmin had u rechtstreeks contact met enige leden van IPOB binnen Nigeria (CGVS p.9). Het enige wat u voor IPOB zou hebben gedaan is van tijd tot tijd geld bijdragen (CGVS p.9). U verklaart daarnaast niet actief te zijn op sociale media rond Biafra (CGVS p.35). U bent voorts niet volledig consequent met betrekking tot uw activiteiten. Waar u initieel verklaart niets anders gedaan te hebben dan geld bij te dragen (CGVS p.9) blijkt uit uw latere verklaringen dat u eveneens enige keren protesteerde aan de Nigeriaanse ambassade (CGVS p.10). Dergelijke activiteiten zijn niet van een dergelijke aard en zichtbaarheid dat dit zonder meer er voor kan zorgen dat u om deze reden zou gevisieerd worden bij een terugkeer naar Nigeria."

Nu geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers betrokkenheid bij IPOB worden ook de problemen die verzoeker aanhaalt omdat hij bij IPOB betrokken zou zijn geweest ongeloofwaardig bevonden.

De Raad kan in dit verband evenwel nog wijzen op volgend oordeel van de commissaris-generaal dat bijgetreden kan worden:

"Voorts blijft u uiterst vaag met betrekking tot deze problemen en over hoe en door wie u gevisieerd zou worden. U weet geen enkele informatie bij te brengen over degene die u zouden viseren. U heeft het steeds over de ongekende gewapende mannen, zonder hier ook maar enige meer concrete informatie over te kunnen verschaffen. U verklaart geen enkel idee te hebben over wie het juist gaat en dit ook niet te kunnen weten aangezien zij steeds hun gezicht bedekken (CGVS p.20-21). Ook wanneer u wordt gevraagd wat er voor zorgt dat u persoonlijk gevisieerd zou zijn weet u dit niet hard te maken. U weet enkel aan te geven dat u het gevoel had dat u werd gevolgd zonder hier enig meer concreet voorbeeld of incident over te kunnen aanwijzen (CGVS p.21). Wanneer u wordt gevraagd hoe men op de hoogte kan zijn van uw betrokkenheid bij IPOB weet u deze vraag niet te beantwoorden. U verwijst naar het feit dat geweten is dat leden van IPOB de lokale burgerwachten van Biafra zouden steunen. U verklaart daarbij dat zij 100% zeker zijn dat u lid bent van IPOB, louter door het feit dat u in het buitenland was (CGVS p.34). Op geen enkele manier weet u daarbij concreet weer te geven hoe geweten zou zijn dat u effectief bij hen betrokken zou zijn. U kan louter verwijzen naar de algemene situatie van IPOB-leden zonder dit op u persoonlijk te kunnen betrekken. Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen concreet dat u persoonlijk zou gevisieerd worden. U verklaart te zijn gevlucht toen agenten die u tegen betaling naar huis begeleidden werden gedood. Uit deze verklaringen blijkt echter niet dat u persoonlijk werd gevisieerd maar blijkt het eerder om een aanval te gaan op de agenten die u begeleidden zonder dat u weet aan te duiden wat er voor zorgt dat u vermoedt dat u degene was die op dat moment het doelwit van de aanval zou zijn. Ook wanneer het gaat over de problemen die u vreest omdat u naar de politie stapte blijft dit uiterst vaag en haalt u geen persoonlijke ervaringen aan. Zoals hierboven reeds gesteld is het daarbij weinig realistisch dat u zelf naar de politie zou zijn gestapt terwijl een beschuldiging van verkrachting tegen u lopende was."

Door louter te volharden in zijn verklaringen omtrent de voorgehouden incidenten kan verzoeker echter geenszins afbreuk doen aan de hoger weergegeven omstandige motivering. Verzoeker benadrukt dat zijn vermoorde vriend C. eveneens lid was van IPOB en hij dus terecht vreest voor zijn leven doch gaat er hiermee aan voorbij dat er geen geloof wordt gehecht aan het gegeven dat hij zodanig actief is voor IPOB dat hij hierdoor in het vizier zou komen nu hij bijzonder onwetend is over de beweging, niet eenduidig is over zijn motieven voor de ondersteuning ervan en hoe dan ook geen gewag maakt van een actieve rol binnen IPOB. Bovendien dient de Raad erop te wijzen dat de bewering dat verzoekers vermoorde vriend C. eveneens lid was van IPOB geen steun vindt in de neergelegde foto's en video's hieromtrent en verzoeker overigens niet eens de familienaam van deze vermoorde vriend kan noemen hoewel ze heel goede vrienden zouden zijn geweest (persoonlijk onderhoud, p. 18-19).

Tot slot kan ook de reden waardoor verzoeker volgens zijn verklaringen Nigeria initieel verliet in 2008 niet beschouwd worden als een gegeven dat een vrees voor vervolging bij terugkeer zou kunnen inhouden. De commissaris-generaal oordeelt hieromtrent terecht dat deze feiten van 2008 dateren, derhalve reeds 14 jaar geleden waarbij dient herhaald te worden dat verzoeker regelmatig naar Nigeria terugkeerde zonder dat hij bij deze eerdere bezoeken enige problemen naar voren brengt. Evenmin heeft

hij deze problemen ter sprake gebracht wanneer hem werd gevraagd naar zijn vrees bij een terugkeer naar Nigeria. Er wordt in de bestreden beslissing correct vastgesteld dat verzoeker zowel op het CGVS (persoonlijk onderhoud, p. 20, 22) als bij de Dienst Vreemdelingenzaken (vragenlijst, vraag 5) deze eerdere problemen nergens heeft aangehaald wanneer hem werd gevraagd wat hij vreest bij terugkeer naar Nigeria. Dit houdt ook volgens de Raad op zich al voldoende indicaties in voor het feit dat dit relaas, nog los van zijn geloofwaardigheid, niet langer actueel te noemen valt. Bovendien kan de commissaris-generaal bijgetreden worden waar hij stelt dat er hier ook dient gewezen te worden op het feit dat verzoeker verklaart in Nigeria zelf naar de politie te zijn gestapt, wat indien hij gezocht wordt door de politie ook om deze reden uiterst opmerkelijk te noemen valt en bijgevolg deze vrees reeds volledig ondermijnt. Verder wordt in de bestreden beslissing pertinent vastgesteld dat wat er ook van zij, uit verzoekers verklaringen eveneens niet blijkt dat deze problemen enig verband houden met de gronden voor een beschermingsstatus vastgelegd binnen het Vluchtelingenverdrag, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat de door hem aangehaalde problemen louter gemeenrechtelijk van aard zijn daar hij het louter heeft over dieven die hij zou gedood hebben terwijl zij een overval op hem pleegden zonder daarbij redenen aan te halen die erop wijzen dat dit probleem enige grond zou vinden binnen het Vluchtelingenverdrag.

Gelet op wat voorafgaat moet vastgesteld worden dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet verder komt dan het grotendeels benadrukken van zijn biseksualiteit en lidmaatschap van IPOB, het volharden in zijn vrees en het louter bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij slaagt er evenwel op geen enkele wijze in de pertinente vaststellingen die leiden tot de conclusie dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtmotieven in een ander daglicht te stellen.

2.2.4.3. De neergelegde documenten worden eveneens meegenomen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Deze documenten moeten worden meegewogen in samenhang met verzoekers verklaringen.

De Raad meent dat de door verzoeker neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd.

2.2.4.4. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielmotieven.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.2.4.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker kan dan ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt evenmin een element aan inzake de mogelijke toepassing van artikel 48/4, § 2, c) die de motivering inzake de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst, de staat Enugu, kan weerleggen. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU